

van laaghartigen nijd en wrok, de reeds voor Dunant geopende inschrijving. De gebeurtenissen van de jaren 1868 en volgende verhinderden Napoleon aan andere belangen, dan die zijn dynastie betroffen, te denken. Sedan gaf hem den genadeslag. In Engeland moest de onttroonde het brood der ballingschap eten.

Toen herinnerde hij zich Dunant. Hij deed inlichtingen omtrent het tegenwoordig leven en verblijf van den verstootene inwinnen. Hij ontvangt ze en is diep getroffen. Hij bevindt zich te Brighton. Een zijner ijverigste vrouwelijke aanhangers, de rijke en hoogbegaafde Madame L. A. A. Kastner-Boursault, maakt bij hem hare opwachting. Haar beveelt de keizer Dunant aan. Terstond komt zij Dunant te hulp. Zij stelt zijn crediteuren tevreden; zij biedt hem een kamer in een harer schoonste hotels te Parijs aan; zij gelast de conciërges, hem te bedienen, alsof hij hun meester was.

Deze eerwaardige vrouw was de weduwe van een lid van het Institut de France en de dochter van den bankier Boursault, een bekend geldman tijdens het Eerste Keizerrijk en de Restauratie. Haar opvoeding had niets te wenschen gelaten. De voornaamste moderne en de klassieke talen sprak zij vloeiend. Haar muzikale aanleg had zich onbelemmerd kunnen ontwikkelen. Na den dood van haar echtgenoot had zij haar leven geheel aan haar zoon gewijd. Frédéric Kastner was een teer gebouwd jonkman, zenuwachtig, onbeholpen. Doch hij had zich met de borst op de studie der natuurkundige wetenschappen toegelegd en eenige lauwrten op dit gebied geogst. Zijne moeder koesterde slechts den wensch, haar lieveling beroemd te zien. Daarom niet het minst trok zij Dunant tot zich. Zij kende Dunant's schoonen, kristalklaren stijl. Haar Frédéric was een geleerde, maar sloeg als schrijver een treurig figuur. Dunant nu was er voor gevormd, de ideeën en de vindingen van haar zoon in woord te brengen.

Hoewel Dunant Mad. Kastner altijd met eerbied noemt, zal het velen voorkomen, dat hare bereidwilligheid, om Napoleon's wensch te vervullen, zoo niet terstond, dan toch later, van eenig egoïsme niet is vrij te pleiten.

Frédéric Kastner vestigde zijn roem door de uitvinding van het gas-vlamorgel, de dusgenaamde Pyrophoon. Zijn mentor, Dunant, die de lessen van zijn oom Daniël Colladon niet vergeten had, hielp hem zijn idee volmaken.

Beiden waren geruimen tijd in vriendschap verbonden. Doch Kastner deed eens een reis naar Genève, het hoofdkwartier van Durants vijanden. Dezen hadden vrij spel met den zwakkeling. Men maakte hem diets, dat Dunant op het fortuin van zijn moeder aasde. De ongelukkige gaf aan de lasteringen gehoor en verzaakte zijn leeraar.

Frédéric bezweek aan een uitterende ziekte, den 6^{den} April 1882, zonder zijne uitvinding bij het publiek gewaardeerd te hebben gezien.

De treurende moeder liet niet af van haar ideaal: al was haar jongen gestorven, beroemd moest hij worden. Hiertoe gebruikte zij Dunant. Hij moest zijn talenten ten dienste van den doode stellen; hij moest, om Frédéric's naam te verhoogen, reizen, schrijven, spreken. En de erkentelijke man liet zich